

LA MANICURA

per TERESA ROCA

La manicura, com el maquillatge de la cara, posseeix una gamma infinita de variacions, que van des del simple mirament d'higiene diària, fins al detall que evoca la perfecció en l'embelliment femení; i gairebé m'atreviria a dir masculí, per tal com ja no és rar en el món aristocràtic observar aquest detall; i no tenim altra remei que reconèixer que en aquest cas una manicura perfecta —una manicura baronil— és en els homes signe de pulcritud, distinció i elegància.

Però si en l'home constitueix un simple detall de bon gust i elegància, mai ponderariem prou la importància que té en la dona: és en ella com una pinzellada gràfica de la seva personalitat femenina.

De segur que fora possible d'arribar àdhuc a fer un estudi psicològic servint de base les ungles de cada dona, tal és la seva importància expressiva. Però no temeu, que no vaig a endinsar-me en un tema que fora quelcom desplaçat del que vull parlar-vos en aquest article. Únicament vull recalcar que no en va existeix aquest estimul innat d'arreglar-se les ungles. No en va la dona s'embelleix aquestes formacions de les mans i dels peus, atribuint-lo potser a un fútil pretext de coqueteria. Darrera això s'amaga un factor poderós, que nodreix l'encís que com una mena de perfum exhala tota la personalitat típicament femenina.

Arregleu-vos, doncs, les ungles. No negligiu mai aquesta pràctica, que ben poc temps us ha d'ocupar. No sabeu l'encant que podeu perdre i, al cap i a la fi, no calen grans sacrificis, ja que una manicura pròpiament dita practicada una vegada a la setmana, és suficient perquè la pogueu conservar durant els vuit dies, dedicant-li, això sí, la higiene diària acostumada. Cal treure la rutina de cuidar-les sols els dies de festa especial. El marit, els familiars o amistats solen sorprendre sovint els moments en què no esteu a l'alçària que podeu exigir dels vostres atractius personals.

La pràctica de la manicura cal que sigui metòdica i constant; l'única variació serà, en certes ocasions, el to de l'esmalt; però pel demés, les tècniques no varien gran cosa. Sense entrar en detalls inútils esmentarem les regles pertinents per a practicar-la vosaltres mateixes, que encara que moltes lectores ja les sabran de memòria, d'altres no s'hauran entretingut mai en seguir el procés d'aquesta pràctica, d'on en resulten aquestes mans que malauradament veiem sovint, en les que no hi ha obrat —es veu de lluny— més que una dosi de bona voluntat.

Primer temps: Es neteja l'ungla i es treu l'esmalt amb acetona.

Segon: Es talla ovalada amb l'estenalleta d'ungles i es lima.

Tercer: Es posen les puntes dels dits en aigua tibia i sabonosa i amb un granet de bòrax durant 10 ó 15 minuts. Després eixugar bé, dit per dit.

Quart: Empastar tot el marc de l'ungla amb vaselina esterilitzada.

Cinque: Amb la cullereta de la manicura enfonsar en direcció a l'arrel la cutícula o petites pells agafades a l'ungla, i si és crescuda o exagerada, es talla amb l'estenalleta especial, procurant no sagnar; si amb tot sagna, aplicar alum en barreta fina per a deturar la petita hemorragia. Si hi ha alguna petita cutícula cal enfonsar-la amb la vareta de boix. Secar bé els dits un per un.

Sisè: Fer un poquet de massatge amb la polpa dels dits de l'altra mà al dors del dit que segueix a l'ungla per tal de donar acció i forma al marc de la mateixa.

Setè: Amb el *polissoir* donar brillantor. Aquest detall és important, ja que fa que l'esmalt sigui més fixe i durader.

Vuitè: I ara la part més delicada i més artística: l'aplicació de l'esmalt tenint cura de seguir el color natural de l'ungla; la lluna blanca així com les puntes.

Un bon esmalt pot preparar-se fàcilment amb la següent fórmula:

Colòdio, 50 grams; Eosina, 0,05 centígrams.